

„Pip, píp,“ pípla sýkorka, „vedu pantátu sněhuláka k dětem. Postavily ho, když nesly kaštany do krmelce. Neudělaly ho pořádně. Vždyť chudák ani nevidí!“

„Snadná pomoc,“ vložil se do věci veverčák. Šup, šup do spíže, tam sebral, co potřeboval. Hop a hop, už je u sněhuláka. Nejprve mu daroval oči, byly z lískových oříšků. Pak mu udělal pusu ze sušených šípků. Jeho bílý kabátek ozdobil knoflíky ze šišek. A na hlavu mu posadil čepici, kterou dostal od Smíchuly.

„Johó, já vidím! Johó, já mluvím!“ radoval se sněhulák. „Johó, já letím!“ zaradoval se ještě víc, když se díky čepici s vrtulkou začal vznášet.

Smíchula se usmál: „Kamaráde, leť za dětmi, je s nimi legrace. V lese by ses nudil, všichni tady spí.“

Sněhulák poslechl dobrou radu. Smíchula zalezl zpět do pelíšku. Taky se za dětmi vrátí, ale až... až... chrh... Tíše, nechme ho spát. Až se vyspí, bude si s námi zase hrát.

Veselá je nátura
kouzelníček Smíchula.
Kouzlí smích a legraci,
všechn smutek odvrací.
Čáry máry chichicho,
popadni se za břicho.
Čáry máry chachulajda,
už se směje Vít i Majda.
Čáry máry hahanec,
velký úsměv na konec.

